

Видеонама
лепу

Кати Касиди

Върбена Чери

*Мотиветата от
Шоколадовата кутийка*

1

Артлайн Студиос
София, 2013

CATHY CASSIDY
THE CHOCOLATE BOX GIRLS CHERRY CRUSH
Text copyright © Cathy Cassidy, 2010
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

МОМИЧЕТАТА ОТ ШОКОЛАДОВАТА КУТИЙКА

ВЛЮБЕНАТА ЧЕРИ

Артлайн Студиос 2013

с/о Anthea Agency

Всички права запазени.

Автор: Кати Касиди

Превод: © 2013 Жени Петкова

Редактор: Мартина Попова

Корица: Моника Писарова

Предпечат: Артлайн Студиос

Издател: Артлайн Студиос

България, София 1618

кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ №21

тел:+359 2 411 00 02

www.artline-comics.net

artline@artline-comics.net

www.facebook.com/studioartline

ISBN 978-954-2908-78-4

Здрасти...

Хората казват, че трябва да пишеш за нещата, които обичаш... а няма кой знае колко неща, които да обичам повече от шоколада! Преди няколко години говорих с една приятелка, чиято майка се е занимавала с производство на шоколад... не е ли супер яко това? Така ми дойде идеята за поредицата „Момичетата от Шоколадовата кутийка“!

От известно време знаех, че читателите ми искаха серия от обвързани помежду си книги, за да могат да опознаят героите и да проследяват развитието им в последващите истории. А поредица на тема шоколад ми звучеше просто прекрасно... помисли си само какво проучване трябваше да направя! Трудна работа си е това, дегустирането на шоколад, но някой трябва да я свърши...

Реших да развия сюжета около пет сестри, част от едно чисто ново доведено семейство, в което родителите имат шоколадов бизнес... ще има пет книги, всяка разказана от гледната точка на различна сестра. Започнах с Чери, една самотна мечтателка, винаги на ръба на нещата, докато внезапно не се озовава в Съмърсет, където заживява с готиното и лудо семейство Танбери. Да живееш в красива стара къща на ръба на скала на морето е направо идеално... докато Чери не се влюбва в гаджето на сестра си и всичко е заплашено от разпадане.

Дано ти хареса „Влюбената Чери“... първата от поредицата „Момичетата от Шоколадовата кутийка“. Една история за истината, лъжата и живота на ръба... както и за влюбването в неподходящото момче. Какво чакаш? Вземи си шоколад, намести се удобно и опитай историята на Чери... Мисля, че ще ти хареса!

1

Ама някои неща от Академия Клайд, които ще ми липсват... неща като макароните с чипс и кашкавал, сиропираният пудинг с яйчен крем и зяпането във врата на Райън Клег в часа по изобразително изкуство. Също така има неща, които няма да ми липсват, като тестовите по математика и училищната яхния, както и Кърсти Макрей. Кърсти Макрей хич няма да ми липсва... тя и приятелките ѝ ме влудяват.

Те имат всичко... перфектни коси с изпипани кичури и перфектна училищна униформа, от готиния модел, дето се продава в „Топ Шоп“ на улица „Бюкенън“. Получават добри оценки, популярни са, учителите ги харесват, момчетата ги обичат.

Всички останали искат да СА като тях... освен мен. Аз не съм като Кърсти Макрей, ни най-малко. Нямам перфектна коса, униформата ми е втора ръка и има едно леко лепкаво петно на полата – там, където сутринта си изпуснах филийката със сладко. Не получавам добри оценки, най-вече защото си пиша домашното в автобуса на път за училище, и учителите не ме харесват, освен може би учителката по литература, която казва, че имам много развито въображение.

Не съм съвсем сигурна, че го казва като комплимент.

Просто не разбирам привлекателността на момиче като Кърсти.

Тя дори не е мила. Когато бях на седем я поканих в нашия апартамент на чай и тя се оплака, че не ѝ харесали сандвичите с бекон, и попита защо златната ни рибка има кучешко име. Тогава не знаех, че Скитник е кучешко име. Явно татко го бе сметнал за забавна шега.

Кърсти ме беше попитала къде е майка ми, а аз казах, че си нямам.

– Не бъди глупава – беше настояла тя. – Всеки си има майка. Кой ти прави чай? Кой пере и глади дрехите ти?

– Татко, разбира се!

Е, неговото не беше точно гладене. Просто ги изтърсваше хубавичко, размиваше се и казваше, че малко гънки никога не са навредили никому.

– Да не са разведени? – попита тя шепнешком. – Да не е избягала или нещо такова?

– Разбира се, че не!

Кърсти присви очи.

– Да не си осиновена? – попита. – Защото въобще не приличаш на баща си! Приличаш на... знам ли, на китайка или японка или нещо такова.

– Шотландка съм! – възразих аз. – Точно като татко!

– Не мисля, че той въобще ти е баща – каза тя, а когато видя, че очите ми се пълнят със сълзи, взе да се усмихва. Когато отидох на училище в понеделник, Кърсти беше казала на всички, че съм осиновена и че баща ми бършел пода при поточната линия в Шоколадовата фабрика на Макбийн.

Така и правеше понякога, но все пак, тя го каза по

много гаден начин.

Няма да ми липсва Кърсти Макрей.

В този момент Кърсти влиза с перчене в столовата заедно със своето малко ято приятелки. Пререждат се най-отпред на опашката, след което бавно се отправят към масата, където аз съм седнала сама с порция макарони с чипс и кашкавал, като пътъом мятат коси, оправят гланца си за устни и си бърбят за момчета, срещи и лак за нокти.

– Хей – казва Кърсти. – Сорка, предизвиквам те да метнеш парченце чипс по госпожица Жардин! Хайде, предизвиквам те!

Сорка грабва едно парченце от чинията ми и го хвърля във въздуха. То каца за кратко на облеченото в твид рамо на директорката, след което пада на земята. Госпожица Жардин се оглежда намръщено и взорът ѝ се заковава в мен, замръзнала с пълна вилица макарони с чипс във въздуха. Очите ѝ се свиват обвинително, но няма доказателства, затова тя продължава с яденето си.

Кърсти се залива от кикотене, а аз ѝ стрелвам смразяващ поглед.

– Какво гледаш? – пита ме навъсено.

– Нищо – отвърщам аз, но на устните ми трепва усмивка. Кърсти е точно това... едно нищо.

– Защо се подхилкваш? Ти си такава откачалка, Чери Костело!

Оглежда ме набързо като че съм нещо малко и лигаво, което е открила залепнало на лист маруля, и като никога аз се осмелявам да посрещна погледа ѝ. Накривявам брадичка и се усмихвам, а лицето на Кърсти се сбръчка от ярост.

Тя се обръща към приятелките си.

– Хей, знаете ли, че майката на Чери решила, че тя е такава загубенячка, че я зарязала и избягала да живее в другия край на света? Какво е чувството, Чери? Да знаеш, че дори на собствената ти майка не ѝ се занимава с теб?

– Нищо не знаеш за майка ми – казах аз тихо.

Кърсти се размива.

– О, напротив, Чери, знам – казва тя. – Нали бяхме заедно в основно училище? Майка ти е филмова звезда, нали? В Холивуд? Така ми каза в пети клас. Или може би е моден дизайнер и живее в Ню Йорк. Това беше историята, когато бяхме шести клас. Да видим, какво друго беше? Модел, певица, балерина... в Токио, Сидни, Монголия. Честна дума, Чери Костело, ти си такава ЛЪЖКИНЯ!

Кърсти се смее, а аз я мразя в този момент, ах, колко силно я мразя.

– Стига, Кърсти – казва Кара, но Кърсти никога не е знаела кога да спре. Вместо това предпочита да ръчка с остра пръчка, докато не потече кръв.

– Майка ти не е актриса, нали, Чери? – казва Кърсти злобно, а останалите, дори Сорка и Кара, се кискат.

– Не – прошепвам, а страните ми горят.

– Не е и моден дизайнер, нито пък модел или балерина, нали така?

– Не...

Струва ми се, че цялата столова се е умълчала. Искат да чуят какво ще каже Кърсти. Искат да видят как ще рухна.

– Това са просто приказки, които си си измислила, Чери, за да изглеждаш по-интересна – казва Кърсти. – Не е ли така? Само дето не ти се получи, защото не си интересна, ни най-малко. И майка ти не е.